

לאופירי ילדי האהוב במלאת 21 שנים ללכתך

לפחות הרכיבו השנה איזה מחבר על הברז, ואפשר עכשיו למלא את הבקבוק קצת יותר בשקט ועם קצת יותר כבוד למים ששוטפים את המציבה של אופירי.

פעם היה לי ילד בן 10 וחצי, זה היה מזמן מאוד. היום זה כבר 21 שנים שהוא לא כאן.

בחודש האחרון הכל על טורים אצלי. בעבודה אינטנסיבי מאוד, אני עסוקה כתמיד. השווקים באביב משגעים אותי, ברור שזה בדיוק הזמן להרחיב את האוסף. מוסיקה משתוללת בהיי ווליום באזניות, לא כדאי שמסביב ידעו מה קורה פנימה. כל רגע פנוי אני רצה לנשום את דניאלה ויהלי הקטנות שלנו. אין כמוהן למלא את הלב, שגם ככה מפוצץ מגאווה על כולם. הילדים מסתדרים בעולמם, שרק לא תהיינה הפתעות ושכל השעות תהיינה לנו טובות... ופתאום בלי להבין מה ואיך, יורדת התובנה ואני מבינה. שזה הכל עכשיו גועש כדי למלא את מה שאיננו. וזה אופירי שלי שלא מבין לאן אני נעלמת, ולמה אני לא בדיוק איתו עכשיו, בסוף חודש מאי כרגיל מידי שנה. שזה בעצם הריק הגדול שמעציב אותי ומוריד אותי למרתפי היגון, לחפש אותו שם, רק כדי לגלות שגם שם הוא כבר איננו. כל כך קשה להתחבר לזכרונות וגם לאובדן אחרי המון שנים, ועדיין הוא בלתי נמנע. כשהוא מגיע, הוא סוחף ושואב והזכרונות מילדי היפהפה, המיוחד והאהוב, כל כך מכאיבים לי. 6 השנים הארוכות בין נעמה ויואב שהיו מלאות בילד סנדוויץ' מתוק שכמוהו... אולי זהו הבולען שנפער השבוע בסביבה לידינו פה, ולא ידעתי למה. במהלך השנים ובטח בשנים האחרונות נוספו הורים רבים למעגל השכול הבלתי נסבל הזה. אני צופה מרחוק ונשרטת עם כל אמא שכולה חדשה, עם השכול הנוראי שפועם ומשחית פה כל חלקה צעירה, עם כל אבא שכול שמנסה לשים בבקר על הפנים מסיכה. במהלך השנים כתבתי המון על אופירי, על השכול, על הזיכרון ועלי. השנה הזו למדתי שבעניין השכול, אין לוחות זמנים, לא תנועה ולא קידום או התקדמות. כשעולה שיתוף של אבא צעיר המבכה את ילדו, אני שוב רק אמא של אופירי. לא עתירת ניסיון, לא דור מעליו, לא חזקה ולא מדגימה דבר, רק מרגישה ומבינה אולי הרבה. כשאמא שכולה מציינת בציבור שנה ראשונה או שניה או שלישית ונעטפת ביקיריה, אני רוצה לומר לה שזה אפשרי, אבל רק כי אין לה ברירה, רק עד הנשימה הבאה. זה אותו היגון שמציף שוב ושוב כל שנה ולא נותן מנוח, וגם לא יתן לי לעולם. השנה ניסיתי להכיר כל מיני אנשים בכל מיני מעגלים מסביב או מחוץ לשכול. לפעמים אני עושה גם דברים לא ממש הגיוניים או לא ממש נמקובלים. אני מנסה לעמעם את מה שלא ניתן לעמעום, ואני לא מצליחה ואולי אני לא צריכה

כבר לנסות. 21 שנים בלי אופירי זה לגמרי טו מץ' בשבילי ואשמח להקלה מתישהו. כמו הרגע הזה שהבקר בבית העלמין, אדם זר שבא ממש מרחוק לבקר את הוריו אצלנו, פשוט שאל והתעניין. ועצר ממש לרגע בפסגת הגבעה שלנו, וחשב בקול שאופירי קיבל את המקום הכי יפה כאן.. ואפילו רק השם שלו, כבר מספר שהיה ילד נהדר.. וזו בהחלט הייתה הקלה לרגע בשבילי. אז תודה לאיש הלבבי מקריית שמונה, ותודה לאבא של הודיה הילדה שכאן גרה בהמשך השביל גם כבר הרבה שנים ולא הכרתי, שעצר ושאל אם אני בסדר, ותודה על המרחב הציבורי הזה, שלפעמים יש לו גם תפקיד חשוב אחרי כל כך הרבה שנים. אז אופיריק חמודי, אחרי שעתיים בצל מתחת לשמים שלקחו לי אותך עם הבלונים שהפרחנו פה אז, נשארתי בעצם עם דבר אחד בלבד: בדיוק אותה אמביציה להשאיר את השלהבת הקטנה שנאבקת על חייה ברוחות על הגבעה, מתחת לאבנים המכסות את נר הזיכרון שלך. לזכר ילדי היקר אופירי צור. 21 שנים בלעדיו.